

Eu nu am stiut ca in cimitir exista un monument in amintirea timisorenilor care au fost deportati in Transnistria.

Si noi, toata familia, originari din Timisoara, mama, Rosenfeld Anico (nascuta Schlosser), sora mea Eva si eu, nascuti in Timisoara, am " petrecut " doi ani si opt luni in localitatea Djurin in Transnistria.

Tata era originar din Bucovina. A invatat sa fie maestru de tricotaj. In 1932 el a sosit in Timisoara, dupa ce a fost invitat de proprietarii fabricii ILSA sa deschida o noua sectie de tricotaj. A fost trimis la Viena, unde a cumparat noua masinarie necesara si a inceput sa produca.

La ILSA mama lucra la contabilitate si era si manechin pentru costume de baie. Era o femeie foarte frumoasa, dar din familie saraca.

Parintii s-au intalnit si in anul 1934 s-au casatorit. Tata a demisionat si a deschis un atelier/o fabricuta de tricotaj. In 1936 m-am nascut eu. In 2 octombrie. Azi am implinit 75 de ani! In 1939 s-a nascut sora mea Eva. Acuma e in vizita aici, dar locuieste in Florida S.U.A.

Totul a mers bine. In 1938 a fost semnat tratatul de neagresiune intre Germania si Rusia Sovietica. Nordul Bucovinei a fost cedat rusilor. In 1939 a izbucnit al doilea razboi mondial. In Timisoara s-a infiintat o filiala a partidului nazist si au inceput amenintari ca soarta eveilor in Romania va fi ca soarta evreilor din Polonia. Cine voia si era din Bucovina putea sa se repatrieze. Tata credea ca nemtii nu vor ataca Rusia dupa ce au semnat Pactul de neagresiune cu Rusia Sovietica, iar Romania a fost obligata sa cedeze nordul Bucovinei Rusiei. Tata a convins-o pe Mama sa faca acest pas si Mama s-a lasat convinsa, cea ce insemna ca se desparte de parinti si de familia ei.

In vara 1941 Rusia a fost atacata de Germania si aliatii ei, printre care Romania. (Campania Barbarossa) Au intrat in Cernauti si imediat au inceput sa adune pe evrei in gheto si de acolo sa-i depositeze in Transnistria, o regiune ocupata de Romania. Era deja toamna. Ploi, frig, boli, foame, moarte.

Cum am supravietuit?

Noi am avut noroc ca prin "sperti" (mita) am fost trimisi la Djurin. Orasel mic sau sat mare. Puteam sa ne miscam pana la granita ghetoului care era definit de un rau si un pod.

Un capitan de la jandarmeria din Djurin era originar din Timisoara. Cand a fost in concediu la Timisoara, a mers la bunica mea Schlosser Jeny si la matusa mea, sora Mamei, Franzi (mai tarziu casatorita cu Dr Krausz Gyuri, avocat) si i-a anuntat ca a gasit-o pe Mama cu familia ei la Djurin si vrea sa ajute. Nu poate sa le duca pachete, dar poate sa le duca monede de aur. De fiecare data cand venea in concediu primea doua monede. Una pentru el si una pentru Mama. Si asa a fost. Aurul avea o mare valoare la localnici.

Bunica mea, mama tatalui meu, era nascuta la tara si cunostea toate limbile si dialectul taranilor care nu au fugit de frica romanilor si nemtilor si stia sa faca ceva de mancare din tot feluri de plante si buruieni. Localnici ii dadeau si oase sau sunca. Asa ca la ea se putea gasi intodeauna o oala de supa. Ea nu manca din aceasta oala ca tineea .. cosher!!

Razbunarea noastra: Am doi copii si 6 nepoti. Sora mea are doi copii si 4 nepoti.

Un an nou si fericit, multa sanatate Va dorim

Paul Peled si sotia (nascuta in Israel) Ruti